

Uredništvo in upraviteljstvo v Ptiju
v gledališkem poslopu.

Štajerc izhaja vsaki drugi petek,
datiran z dne naslednje nedelje.

Sestavki dobrodošli.

Rokopisi se ne vračajo in se morajo
najdalje do pondeljka pred izdajo do-
tične številke vposlati.

Posamezna številka velja v Ptiju za
celo leto K 1.— s poštnino K 1.20.
Pri odjemaju več ko 10 številk pri-
meren rabat.

Cena za oznanila za:

1 stran K 32.—, $\frac{1}{2}$ strani K 16.—
 $\frac{1}{4}$ strani K 8.—, $\frac{1}{8}$ strani K 4.—
 $\frac{1}{16}$ strani K 2.—, $\frac{1}{32}$ strani K. 1.—
Pri večkratnem oznanilu posebno zni-
žana cena.

Štajerc.

Štev. 25.

V Ptiju v nedeljo dne 15. decembra 1901.

II. letnik.

Cenjenim naročnikom „Štajerca“.

Vse tiste naročnike, kateri so nam naročnino za tekoče leto še dolžni, uljudno prosimo, da nam naročnino še v tem mesecu plačajo, da nam bo mogoče ob novem letu račune redno skleniti.

Profesor Robič in „Proč od Gradca“.

V zadnjem času so na Spodnjem Štajerskem gospodje doktorji in profesorji sklicali več shodov, pri katerih se je sprejela resolucija ki se glasi: „Proč od Gradca.“

Mi smo že večkrat dokazovali, da mi ubogi kmetje imamo drugih skrbij, kakor pa so usnove novih uradov in oblastij in da

še nam bodejo davki še veliko zvišali, ako bi se dežela štajerska razdelila na dva dela. Danes hočemo pa mi nekega gospoda bližje pogledati, gospoda, ki pri teh „Proč od Gradca“-shodih igra veliko vlogo, to je deželnini in državni poslanec in deželnini odbornik, gospod profesor Robič. Kakor znano, gospod Robič ne mara hoditi v deželno zbornico, ker tam, kakor pravi, slovenski kmetje ne morejo doseči nič.

Ali ta gospod se vendar vsaki teden pelje v Gradec in jo tam zavije skoz gospodsko ulico v deželno zbornico, tam kjer pride skupaj deželni zbor. On pa ne gre notri spredaj, kjer se vršijo deželnozborske seje, ampak od zadej, kjer se nahajajo uradi. Tam sedi lepo pridno in je z vsem zadowoljen, kar gospodje storijo, kajti zato dobi on na leto 6000 kron. Mi toraj mislimo,

Moj prijatelj Ribničan.

(Konec.)

5. Kako je Janez nedolžnemu dve klofuti dal. Ko mladenič toliko doraste, da si more sam služiti svoj vsakdanji kruh, loti se ga neka bolezen, ki je včasi zelo nevarna in velikokrat tudi jenja z bridko smrtjo. Ta huda bolezen — vsakemu človeku je znana pod imenom „ljubezen“ — razširi ubogim fantom srce tako močno, da je v njih prostora za eno lepo dekle, včasi pa tudi za več.

Zato ni nič čudnega, da se je tudi našemu Janezu srce povečalo, in da je v njega zlezla Breznikova Anica, katera je bila zaradi lepote daleč okoli znana. Kako srečen je bil Janez. Kako hudo mu je bilo, ko se je moral čez par mesecev od nje ločiti in iti v Celje k vojakom. Pri ločitvi sta oba zelo jo-kala. Ona mu je še povrh obetala večno zvestobo, *on pa ji je objuboval, da jo bode po dosluženem vojaškem času pred oltar peljal*.

Toda Janez se še ni naučil dobro marširati, ko

je doma začel za njegovo nevesto laziti bogati županov sin Tonče. Ker se ženska ljubezen spreminja kakor mesec na nebu, je tudi v kratkem času Janeza spodrinil.

Nek prijatelj je vse to Janezu pisal. Lahko si mislite, kako huda jeza in žalost se ga je lotila. Pa vse bi še bil prestal, samo to mu ni hotelo iz glave, da ga je tako hitro pozabila, da ga je zapustila prej, ko je bilo njemu mogoče seznaniti se z kako kuharico ali kelnerico. V sveti jezi je prisegel da bode Tončeku že prav pošteno kosti zrahlat.

Proti božiču dobi zopet od prijatelja pismo, v katerem mu naznanja, da se bo Tonče na dan sv. Štefana peljal nekam tja proti Mariboru vabit na gostijo svojega bogatega strica župnika. Ravno zvečer bo prišel do Celja. Janez si je mislil, že dobro, zdaj sma pa skupaj.

Na Štefanovo zvečer si je na štacijonu kupil karto, da je smel iti k vlaku (cugu) čakat. Pridno se je menčal roke, menda zato, da bi od mraza ne postale preokorne. Poštni vlak pridrdra, Janez pa hitro skoči k vozom in začne klicati: „Anton Strgar z